

que és el temps que va des de l'entrada en vigència d'un Reial Decret estatal i la signatura d'un conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i el departament de Política Territorial de la Generalitat.

Ha estat un any dolent per a l'habitatge de protecció oficial. Només a les comarques de Lleida s'han obtingut les qualificacions d'habitatge de protecció oficial amb uns nivells semblants als d'exercicis anteriors; a la resta de Catalunya ha estat molt minso, en part perquè s'han iniciat menys habitatges protegits, en part perquè se n'han construït molt més de règim lliure. La proporció és d'un 92% d'habitatge lliure enfront d'un 8% d'habitatge de protecció oficial quant a qualificacions provisionals, mentre que els anys 85 i 86 les proporcions estaven entre el 40 i el 50% d'habitatges protegits en relació al conjunt d'habitatges. Tot això quant a qualificacions provisionals; quant a habitatges acabats, el nombre no és tan negatiu, perquè encara se n'estan acabant començats els anys 86, 87 i 88.

Els últims tres mesos han estat especialment dramàtics, intentant exigir als responsables de risc de cadascuna de les entitats financeres que havien subscrit el conveni, algunes de Catalunya, que do-

nessin resposta al seu compromís. La resposta era que el Banc d'Espanya havia restringit els crèdits.

—És impossible arribar a una entesa en la qüestió dels crèdits?

—Fins ara, l'habitatge de protecció oficial podia oferir millors preus perquè podia obtenir crèdits a millor preu. Arriba un moment en què l'Estat fixa un tipus d'interès, a l'11%, les caixes firmen el conveni amb l'Estat i posen en mans dels promotors 240.000 milions de pessetes a un interès de l'11%. L'any que ve, si no hi ha cap norma que fixi el preu del crèdit, les entitats financeres no se sentiran obligades a marcar aquest límit. En tot cas, són temes que han de canviar dràsticament en els propers dos anys a causa de la incorporació al mercat únic financer europeu, i tant el tema de la remuneració dels diners, com la disponibilitat de crèdits, com els tipus d'interès, estaran sotmesos a uns condicionants de caire europeu, no nacional. El que serà difícil és que aquests acords es puguin subscriure a nivell català: encara que tenim competència exclusiva en matèria d'habitatge, no la tenim en matèria de mercat financer.

—Vostè coneix Girona i les accions arquitectòniques que s'hi estan duent a terme. Pensen seguir en aquesta línia?

—En aquests moments estem a punt d'obrir pliques per adjudicar les obres de remodelatge del passeig Forà Murallès, valorat en 300 milions de pessetes, dels quals ara se'n liciten 158. Per a nosaltres és important haver intervingut en la zona i posar valor a aquest espai. En l'àmbit de les comarques de Girona, considerem importants els projectes dels Plans Comarcals de Muntanya i pensem que s'ha de revifar el de l'estany de Puigcerdà.

—Vostè és nascut a Besalú...

—No, nascut no, però hi vaig anar a viure molt aviat, als set anys. La meua família és de Besalú.

—Deia que vostè coneix la passió dels gironins per conservar la seva història a través de l'arquitectura...

—Sí, i he de dir que també ho sabien els meus antecessors en el càrrec.

Un dels molts papers que m'han caigut en aquest temps és estudiar com s'han distribuït territorialment les inversions en matèria de patrimoni arquitectònic. Les comarques de Girona no són l'àmbit territorial més desatès en aquest sentit i tradicionalment. El llistó està molt alt, tant en distribució de recursos com en l'exemplaritat de les actuacions. Les cases de l'Onyar és una de les actuacions importants que la Generalitat ha dut a terme a Girona i tinc la satisfacció de dir que arreu m'he trobat gent que coneixia les accions de la Generalitat en la matèria que posaven com a exemple Girona.

—Perquè s'està donant tanta importància al control de la qualitat dels materials de construcció i a les construccions mateixes?

—Bé, la preocupació és evident. D'una banda, estem en un món marcat pel desig de millorar la qualitat de vida de la gent i dels objectes; per altra banda tenim el tema de la competitivitat, i penso que en aquest sentit han de canviar moltes coses arran de l'entrada en vigència de l'acta única europea. L'explicació a la preocupació prèvia pel tema de la qualitat és que havíem de començar a actuar abans que es donessin situacions traumàtiques, l'any 93. Hi havien hagut crítiques europees sobre el producte que s'oferia als turistes de segona residència, però he de dir que en última instància ens han beneficiat, perquè ja estem treballant-hi. Potser hi ha hagut polèmiques sobre el ritme d'aplicació de mesures... També he de dir que ja hi ha cons-